

כָּל הַזִּבְחִים פֶּרֶק רֵאשׁוֹן זִבְחִים

וְלִרְבִּי אֱלִיעֶזֶר, דְּלֵא דְרָשִׁי 'פֶּלִי'
 . דְּקָרְבָן עוֹלָה וְיִזְרֵד דְשִׁמְעִית
 כְּשִׁירָה, דְּלֵא פֶסֶל הַכְּתוּב אֵלֶּא
 נָפִי, שֶׁהוּא מַמְיֵי דְמִים וְרֵאויָה

עולה שהיא כליל נכנס דמה לפנים בשרה. אשם
שאינו כליל לא כל שכן. מה לעולה שכן אינה
מכפרת. מנחת חומא תוכית. ולימא חטאת העוף
תוכית. חטאת העוף ⁶ בעיא דרבי אבין היא.
(⁶) ולפרוך מה למנחת חומא שכן אינה מין זבח.
עולה תוכית. ⁷ וחור הדין. לא ראי זה בראי זה ולא
ראי זה בראי זה. הצד השווה שבהן שהן קדשי
קדשים ונכנסם ⁸ (דמן) לפנים בשרין. אף אני אביא
אשם שהוא קודש קדשים. ונכנס דמו לפנים
בשר. אמר ליה רבא מברניש לרב אשי. ולפרוך
מה להצד השווה שבהן שכן אין להן קצבה.
תאמר באשם שיש לו קצבה. אלא היינו מעמייהו
דרבנן. דאמר קרא ⁹ 'דמה'. דמה של זו ולא
דמה של אחר. ואידך. ¹⁰ 'דמה' ולא בשרה.

וַאֲיִדְךָ, 'דָּם' דְּמֹה, וַאֲיִדְךָ, 'דָּם' דְּמֹה' לֹא דִרְשִׁישׁ.
בְּשִׁלְמָא דְרַבְּנָן דְּאִמְרֵי אִשְׁשׁ שִׁשְׁחֻטוּ שְׁלֹא לְשִׁמּוֹ
בְּשֶׁר, חֵינּוּ דְּאִיתְקַשׁ מִנְּחָה לְחֻטָּאת מִנְּחָה לְאִשְׁשׁ.
דְּתַנָּא, רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, ^(א) קִדֵּשׁ קֳדָשִׁים הִיא
בְּחֻטָּאת וּבְאִשְׁשׁ, *מִנְּחַת חוּטָא חֲרִי הִיא בְּחֻטָּאת,
לְפִיכָךְ קִמְצָה שְׁלֹא לְשִׁמְהָ פְסוּלָה, מִנְּחַת נִדְבָה
חֲרִי הִיא בְּאִשְׁשׁ, לְפִיכָךְ קִמְצָה שְׁלֹא לְשִׁמְהָ בְּשֶׁר
אִיתְקַשׁ מִנְּחָה לְחֻטָּאת וּמִנְּחָה לְאִשְׁשׁ, לְכִי אִידְךָ
שֶׁרֶת פְּסוּלָה, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מְכַשֵּׁר; ^(א) וְאוֹמֵר רַב יְהוֹ
דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר קָרָא 'קִדֵּשׁ קֳדָשִׁים' הִיא בְּחֻטָּאת
בְּיָמִין בְּחֻטָּאת, ^(א) בְּכָלִי עוֹבְדָה בְּשִׁמְאֹל בְּאִשְׁשׁ.

וְלִדְהִי וּמִפֶּקֶד לִיהִי דְהִבִּי עֵשֶׂר קָרָא לְכַדְרֵב יְהוֹנָתָן
 וּמִנְחַת חוּטָא דְפִסְלוּהָ שְׁלֹא לִשְׁמָה (א) [מַעְמָא
 דְּכְתִיב בָּהּ ^א ה'רֵא' מִנְחַת חוּטָא נִמְי כְּתִיב בָּהּ ^ב (ד) וְאֵשׁ
 לְחַטָּאת. לומר לך, מֵה חַטָּאת מְעוּנָה סְמִיכָה
 חוּזִי אוֹמֵר הַנִּשְׁחָטִין כו': אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, יוֹסֵף בֶּן
 רַבְּהִי אָמַר, בְּאַחֲרִים לֵשׁ חַטָּאת פְּלִיגִי, (ז) דִּתְנִינָא
 בְּזִמְנֵינוּ לִשְׁמוֹ, וְכֵן הַשּׁוּחֵט אַחֲרִים לֵשׁ פֶּסַח בְּזִמְנֵינוּ
 יִכְבָּשֵׁר. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אִם בִּשְׂאֵר יָמוֹת הַשְּׁנָה
 לִשְׁמוֹ; בְּזִמְנֵנוּ, שְׁהוּא כֶּשֶׁר לִשְׁמוֹ, אִינוּ דִּין שִׁיבִי
 אֲלֵיעֹזֵר, אוֹ חִילוּף הַדְּבָרִים, וְכֵה אִם בִּשְׂאֵר יָמֹור
 הוּא לֵשׁ אַחֲרִים; בְּזִמְנֵנוּ, שְׁהוּא כֶּשֶׁר לִשְׁמוֹ, אִינוּ
 פֶּסַח בְּאַרְבַּעַה עֶשֶׂר שְׁלֹא לִשְׁמוֹ, וְכֵךְ אֵתָה אוֹמְרִים
 יָמוֹת הַשְּׁנָה לִשְׁמוֹ, שֶׁכֵּן הוּא כֶּשֶׁר לֵשׁ אַחֲרִים,
 הוּא פֶּסוּל לֵשׁ אַחֲרִים. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אֵינִי
 בִּשְׁלָמִים. חוֹר רַבִּי אֲלִיעֹזֵר וְדָנוּ דִּין אַחֵר, מְצִינֵנוּ
 שְׁלָמִים בְּאֵ פֶּסַח; וְכֵה פֶּסַח, שְׁמוֹתָרוּ בְּאֵ שְׁלָמִים
 שְׁלָמִים, שְׁאִין מוֹתָרֵן בְּאֵ פֶּסַח, אִם שְׁחָטֵם לֵשׁ

אָפֿט'ס אַלץ כֹּהוּנָה, חוץ מִטַּטֶּחֶת: מִנֶּחֱת חוֹטֵא כְּתִיב בָּהּ (א) **לְמַעַן הִלָּכְתָּ בָּהּ:** טַטֶּחֶת כְּתִיב בָּהּ (וַתִּקְרָא ד) 'סָמַח דָּו' עַל רֵלָּה וְלֹאֵש טַטֶּחֶת כָּל יְמוֹת הָעֵנֶה, וּמִצְרִיחָא דְלִקְמָן דִּיקָּן לֵה רִבִּי יוֹסֵף יֵאָלִיעֶזֶר אֱלֹה בְּחֹתִים לֵאֵש פֶּסַח, אֲבָל בְּחֹתִים לֵאֵש טַטֶּחֶת מִמֶּנּוּ אֵל לְכַרְוֵשׁ יְדִיקֵייוֹ: הַפֶּסַח שֶׁעֲבָרָה שָׁתָּו, דְּמִו לֹא חֲוִי לִפְסַח, וְיֵאָלֵף לֵאֵש פֶּסַח: יְבֹן. הַשּׁוֹחֵט אֶחָד מִכָּל הַיִּזְבָּחִים לֵאֵש פֶּסַח בְּזִמְנוֹ: קוֹדֵם לְחֹת פֶּסֶל, שֶׁנֶּאֱמַר בִּין הָעֲדֻצִּים, וְכֵמֶה פֶּסָמִים שָׁנָה רַב מוֹדֵה בּוֹ, דְּלֹא פְלִיג אֱלֹה בְּזִמְנו, דְּמִסְתַּח בְּהִיא, אֲבָל כָּל יְמוֹת קַל וְזוֹמֵר אִתָּה בֹּא לְדַרְזָא, יְכוֹל אֲנִי לְהַתִּיבּוֹ עֲנִינָן אַחֵר וְלוֹמַר יִדִּין הִיא אִתָּה יְכוֹל לְהַשְׁכִּיר פֶּסַח בְּזִמְנו שֶׁלֹּא לְשֵׁמוֹ: יְבֹן אִתָּה אֲנִי עֲלִיו מְשֻׁבָּה: מַה יֵּי הַיּוֹכֵשְׁרֹ אַחֲרֵיהֶם בִּי וַיּוֹכֵשְׁרֹ אַחֲרֵיהֶם בִּי, בִּזְמַן פֶּסַח, פֶּסֶל בְּחֹתִים לֵאֵש טַטֶּחֶת, דְּהֵא טַעמָא דְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר מִשְׁמַח מִדִּין וְהֵא דְּדִין אַחֵר, וּמוֹדֵה דְּבַחֲרִים לֵאֵש טַטֶּחֶת בְּשָׂרִים: שָׁנָה שֶׁהִיא זְמַן שְׁלֵמִים, פֶּסַח הַנֶּשְׁחָט (ו) לְשֵׁמוֹ כֶּשֶׁר, וְהִים שֶׁהִיא מִפְסַח, וַתִּקְרָא אֲשֶׁרֶסֶן דְּאֶחָדוֹר בְּפֶסַח מִנְּשָׁלִימִים, דְּכְתִיב בָּהּ

צכלי ובעיא ימין דכתיב זה אלצע וכהונה
[מנחות י:]. [המשך בהשמטות]

١٢٠

אִינִי וְכִי־לֹא בִּי שָׁמַיִם לֹא שִׁיחַ לְמִימֵר 'סִטְחֹת תוֹרִיט', דְּחִיפָה
מִה לְסִטְחֹת שָׁבֵן דְּמָה לְמַעְלָה, וְשָׁבֵן דְּכַת, וְשָׁבֵן בְּהַה בְּצִבּוֹר:
חֻטָּא הָרִי הוּא בְּחִטָּא. אִין זֶה לְמַד מִלְּמַד, דְּלַע"ג דְּסִטְחֹת
לְפִינָן לְמִנְיָה מִשְׁלֵמִים, לְעוֹלָם^ו, מִכַּל מְקוֹם עֲבוּדָה בְּגוֹפִיָּה כְּתִיב.
וְהִנֵּחַת נִדְבָה בְּאִשָּׁם. לֹא מִשּׁוֹם
דְּמִאֲשָׁם יִלְפָא לְמִנְיָה, דְּמִנְחָה גּוֹפָה
חִשְׁבָּשׁ לְשִׁלְמִים בְּאִשָּׁם, אֲלָא לְמִימְרָא
דְּלֹא הוּי כְּסִטְחֹת:

כֹּה יִשְׁכַּחַד בְּיַד עֹבְדָה בְּיָמֵינוּ בְּחַטָּאת.
דְּמִיתִי בָּהּ / אֲלַבְעִי / דְּלִפְסִינִי¹
מְגֻזְרָה שָׁוָה מִמְּגֻזְרֵי דְ'אֲלַבְעִי' הִיוּ יָמֵינוּ.
וְאִיִּם, הֵלֵךְ לִשְׁעָתָה לֵן פֶּקֶד אֲחִיזָה מִקְוִינָה
(לְמִן דִּף ג.) יֵלֵךְ לִפְסִינִי הִיקֵשׁ מִמְּגֻזְרָה שָׁוָה.
וְאִי מְגֻזְרֵעַ חֹלִין הוּא אֲחִי שִׁפְרִי, [וְלֵאס]
קִשָּׁה לִמ"ד דְּצִעִי לִמַּד קִדְשָׁה וּמִלְמַד
קִדְשָׁה, פֶּקֶד אֲחִיזָה מִקְוִינָה (סא סא) :
ט הִבִּי דְּרִבִּי, שִׁמְרָה קִרָּא דְ'בִּכְרִיב' וְהוֹדָה
בְּרִיָּה דְרִבִּי הִיא הוּא כֹּה. שִׁמְרָה.
דְּצִרִּישׁ מִנְחֹת (דִּף ג.) מִשְׁעָבֵד דְּלִדְרָךְ
דְּרִשָּׁה עֵיקָר, קִרָּא דְ'רִבִּי' מִקְדִּי מִשְׁעָבֵד
דִּפְסִיל דְּחִמְנָה הִיקִישָׁה הוּא² :

הורעתה בַּח פֶּסַח וְנִתַּף בַּח
בְּשָׂרֵיהֶם. דְּקָמֵן שְׁלָמִים
פֶּסַח לֶשֶׁם שְׁלָמִים כָּשֶׁר, וְאֵילֹו דְּזִמֵּן הַפֶּסַח
שְׁלָמִים לֶשֶׁם פֶּסַח פְּסוּלִים, וְהֵלֵךְ יֵשׁ
פְּסוּק פֶּסַח לִפְסוּל שֶׁלֵּךְ לִשְׁמוֹ, וְאֵילֹו
בְּשָׁלְמִים אֵין פְּסוּק:

ה' מנחת נדבה
א לשמה בשרה; אלא לרבי אליעזר למאי הלכתא
זשים. לבי איךד דרבי שמעון, ^(ז) דתנן, בשלא בבלי
^(ח) ואמר רב יהודה בריה דרבי חיאי, מאי טעמא
זשים היא כחמטא וכאשם, בא לעבדה ביד עובדה
ששמואל באשם. ורבי שמעון, האי קרא מפיק ליה
יא לכדרב יהודה בריה דרבי חיאי הוא דאחא.
מה ^(ט) [טעמא אחרינא הוא], חטאת טעמא מאי
זמי כתיב בה ^(י) 'היא'. ולרבנן למאי הלכתא איתקש
ת טעונה סמיכה. אף אשם טעון סמיכה: יוסף בן
ז יוחנן, יוסף בן חוני ורבי אליעזר אמרו דבר אחר.
פליגי, ^(יז) דתניא, ^(יח) הפסח שעברה שנתו ושחטו
לשם פסח בזמנו, רבי אליעזר פוסל, ורבי יהושע
אמר ימות השנה, שאינו בשר לשמו, אחרים בשרים

אינו דין שיכשרו אחרים לשמו. אמר לו רבי
אם בשאר ימות השנה, שאינו כשר לשמו, כשר
שר לשמו, אינו דין שיוכשר לשם אחרים, ויוכשר
ובך אתה אומר. מה לי הוכשרו אחרים בשאר
לשם אחרים, ויוכשרו אחרים בזמנו לשמו, שכן
רבי יהושע, אם כן הורעתה כח פסח ונתת כח
באחר, מצינו מותר פסח בא שלמים, ואין מותר
תרו בא שלמים, שחטו בזמנו לשום שלמים פסול;
שחטם לשם פסח בזמנו אינו דין שיהיו פסולין.
אמר

וְהָיָה כְּתִיב בָּהּ (ה' ב' חֲטָאת הוּא.) גַּבִּי שְׁמִיעַת הַקּוֹל בְּחֻקָּהּ:
(ו') וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַתַּשְׁתָּה: אֲמָרוּ דְבַר אֶחָד. דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר
וְסָמַךְ דְּיָמָיו לֵה רַבִּי יוֹסֵפִן: וְרַבְּהִי אֲמַר בְּאַחֲרֵים לְשֵׁם חֲטָאת פְּלִיגִי.
רִים לְשֵׁם חֲטָאת מִכְשֵׁרִי: בְּדַתְנָא בּוֹ. וְצִין רַבֵּה וְצִין רַבִּי יוֹסֵפִן
תָּמוּ לֹא חֲזוּ לְפָסַח, וּבִתְמִימָה לְשֵׁמִים, כְּדִרְצִינָן לְעֵיל (דף ט:) מִקְרָא:
לְשֵׁם פֶּסַח צִמּוּט: אִם בִּשְׂאֵר יְבוֹת הַשְּׁנָה שְׂאֵינִי בְּשֵׁר לְשִׁמּוֹ.
בְּכַמָּה פְּעָמִים עָנָה הַכֹּהֵן לְעַבְדֵּי קִדְשֵׁהוּ וְזִמְנוּ בְּלִרְבֻּעָה עֶשְׂרִי צִין
בְּהִדְרָא, אֲבָל כָּל יְבוֹת הַשָּׁנָה אֵין שֵׁם שְׁמִיעַת פֶּסַח חָל עַל קִרְבָּן
וּבְצִנָּן אֲחֵר וְלֹאמַר דְּבַר שְׂאֵינִי, וְהִלְכֵשְׁרִי פֶסַח צִמּוּט שְׁלָל לְשֵׁמִי:
לְשֵׁמִי: וְכֵן אֲתָה אֹמֵר. בְּתִמְיָה, הַתְּדִירוּשׁ ק"ו וְהַתְּפָרִישׁ: בָּהּ חִי
בְּשֵׁרֵי אַחֲרֵים בּוֹ. בְּתִמְיָה. וּמִקְרָא דְּיָמָיו רַבִּי יוֹסֵפִן לְמִילְתֵּיהּ וְאֹמַר,
חֵל דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מֵשׁוֹם דְּהוּא פְּסוּל לְשֵׁם אַחֲרִים, וְהִנֵּי בְּתִמְיָה
שֵׁם חֲטָאת כְּשֵׁרִים: אִם בּוֹ. אִם אֲתָה פּוֹסֵל אַחֲרִים לְשֵׁמִי צִמּוּט:
וּבְשֵׁר, וְהִים שְׁהוּא זִמְנָן פֶּסַח, כָּל שְׁמִים הַנִּשְׁתַּמְּיוּ לְשֵׁמִי פְּסוּלִין,
בְּשֵׁמִים, דְּקִתְבִּי בֵּיהּ 'הוּא', וְכָל הַנִּצְחִים הַכְּשִׁיר שְׁלָל לְשֵׁמִי:
אֲחֵר

א"כ לפי מה שסתרת הק"ו כך א"כ משמע מה שהפסח פסול בזמנו לשם אחרים זהו כ
נתת כח בשלמים דבזמן שלמים פסח כשר לשמן וזה אינו דאדרבה מיפסל הכתוב פסח ע

מסכת פהרות

וְאֵינִי יוֹדַע אֶם הָרֶגֶת
מִשְׁנֵיהֶם נִגְעָה
מִטּוֹמָא
מִמֵּית מִטְהָרִים.
כְּקֻלָּה
בְּשִׁבְלִי, שְׂדֵה
אָדָם לְחֹלֶף וְאֵין
דֶּרֶס לָעֵץ:

עין משפט
גד מצוה

מ"י פט"ו מהלכות
סה"מ הלכה ב:
מ"י פ"א שם הלכה ו:
מ"י פט"ו שם הלכה יב:

יפה מקובצת

מנחת חנוּחַ נמי
כתיב כּה חוּט
לרְבֵרֵבן דר"ש דאמרי
לכּל כּלל שרֵת פּטולֵה
לכּלֵתָּ מִנְקֵשׁ מנחת
חֲסִידָא ואֵשׁ אִי שְׂמוֹס
לֹא לִשְׂמוֹ בּמנחת חוּט
יֵה מֵהֵא כּדאמרין
כּשְׁמוֹרֵת מנחת נרְבֵה
דאֲתֵקֵשׁ מנחת נרְבֵה
דאֲמרי לְעִיל לִשְׁמוֹ
זאת תּוֹרֵת הַעוֹלָה נִפְקֵא
וּתּוֹרֹת עֲלֵמִים שְׂמֵי
בְּיָת אֲדִיטְרוֹרִי הִימֵן
וְהֵא חֲסִידָא שְׂעוֹן חוּט
בְּעֵי יִמֵן תִּפּוֹק לִיֶּה
מִנְחָתוֹ (י:) יִמִּיתִי יֶה
שֶׁר לִקְמוֹץ וְהֵן לְקוֹדֶשׁ
אִי שְׂמוֹס עֲבוֹרֵת יִמֵן
(בא) לְעוֹבְרֵה בִּימֵן
עֲבוֹרֵה (בִּימֵן) הֵא הֵא

ובכן [דאמרי] קדשה
כלי שרת פסולה דכל
נאמר אבעב עז הכונה
א' ימין ו"ל דאיצטריך
כדרושין (ספרא) זו
(פ"ג) מה חטאת אינה
לא מה החולין ויבדו
אי מה חטאת פסולה
שמה אף כל הנחנות
בשלא לשמה ת"ל
בידו הימנית ודנק לאו
זא עיקר דרשא כדנפקא
ות דבעי ימין אלא אב
אלא מה החולין נקט
לה (תוס' טו):

ז' כ"ח פסח כ"ו. פ"ה
אם כן אם אתה פוסל
כ"ר ע"י שלא לשמן
משמע למירוש דהא
הורעתה משום הפסק
פוסק להפסול אחרים
בזמנו א"כ אפי' כי חזר
במותר פסח [מה] הרי"ח
שחזר נמי א"כ נימא
כ"ר דמאי נפקא מינה
לאחרים לשמו בזמנו
במותר או משמע דפסול
לפסול לעולם איכא
א"כ הורעתה כ"ו. ויש
דאין אנו חוששים
לפסול הורעתה הואיל
כ"ה הפסול ממותר אבל
חביא מכבדא דפסול

סוף היה פשוט
מסבא. עוד נראה דו
ג' הורעתה לא קא
פוסל אחרים (לשמן)
לא רבמחילה לא
פלו משום חומרא
אחרא שכל פסל לשם
גורם יהיו אחרים
אחרים דר"ק מסבאר
דמ' דה
לאחרים בראר מות
שמו שכן הוכשר לשם
ויכין שוכרשי
עוד לא שם נשח
לשם כשיש
וכשר לשם
שם שלמים
שם שיהיה כחם ושם
שלמים (אלא)
שם לשם
אחרים (לזמן)
שם פסול לשם
הקרבא פסול לשם
אלא גרע כל דפסל
לוק' נאכר שמו
פסלו אחרים
נשח הקי' דר"י.

ת כח פסח וע"כ פסל
דהכשיר שלמים (שלא)

לקמן דף כג:] (ג) [קדושין
ושי"ן] (ג) [לקמן דף
מנחות ב: (ט) שם
(ו) מנחות י: כו. לקמן
(ז) מנחות ד. (ח) פסחים
תוספתא לפסחים פ"ד
נ"ש, (ט) לקמן יג: (י) לעיל
(כ) ח" סע"א, (ל) לקמן
(מ) פ"ח מנחות ב: ד"ה
משתבש כו' לא קשיא
מדי ע"ש.]

הגהות הב"ח

[illegible]

תורה אור השלם

שֶׁלֹא תֹאכַל בָּאֵשׁ
[שְׂרָפָה: (שְׂרָפָה י: בנ)]

אֶת־תַּאֲפָה חֲמִין חֲלָקִים
וְיִתֵּן אֹתָהּ מֵאֲשֵׁי קֹדֶשׁ
יִימָם הוּא כַּחֲמַטַּת וּכְאֲשֵׁם:

סִמְךָ יְדוֹ עַל רֹאשׁ

יִיר וְשָׁחַט אֶתוֹ בְּמָקוֹם
יִשָּׁחַט אֶת הָעֵלָה לְפָנַי

וְבִיָּאָה אֶל הַכֹּהֵן וְקִמֵּץ

וְיָמְנָה מְלֹא קִמְצוֹ אֶת
יָתֶהּ וְהִקְשִׁיר הַמִּזְבֵּחַ

[ויקרא ה, יב]

ה'תשס"ח

הגהות וציונים

שִׁמְשִׁים נִכְסוּ לַמִּטָּה:
 שִׁמְשִׁים עֲבֹדָתוֹ הַקִּדְשָׁה:
 הַשְּׁלֵמֹת: הַשְּׁלֵמֹת:
 עַיִן הַשְּׁלֵמֹת: [7] בְּרִית
 כְּלוֹמַר (תִּשְׁבֵּה) וְקָרָא דִּן טו:
 כְּלוֹמַר אִם [ח] וְעֵד
 וְהָא דִּן נָמִי [ט] וְהָא נָמִי
 וְהָא דִּן נָמִי וְהָא דִּן נָמִי
 גִּירוֹת (לְהִיבִי). דְּלֵא
 וְהַגְהַת מִתְּחִילָה [ט] חֲסִיד
 כִּי מְהִיד מְהִיד מְהִיד
 עֵינִי: [כ] אֵינִי גִירוֹת
 שִׁמְשִׁים וְצִיִּים הַגְהַת
 לְמִיד דְּלֵא עֵינִי. עַיִן
 תּוֹמָת: [ט] יְהִיבִי גִירוֹת
 שִׁמְשִׁים: [ט] דְּלֵא הִיא נָמִי
 וְעֵינִי אֲחִירָא הָא:
 וְצִיִּים לְשִׁמְשִׁים (וְשִׁישִׁי):
 וְצִיִּים וְצִיִּים:

ליקוטי רש"י

[illegible]

ד והקטיר צידו [שם י:].
[לקמן כה.]. [דציד ימין] הי